

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

εφύγαμε λιγάκι και θέλω να εξηγήσω και να ξαναβρούμε τη ρουτίνα μας.

Σκέφτηκα πόσο λιβάνισμα έχουμε κάνει στην παροικία μας και είναι κάτι περιπτώσεις που ίσως επιβάλλεται να φέρουμε στο φως. Όταν βλέπεις τον άλλον να σου λέει, εγώ τον έφτιασα το Σύλλογο και ξέρεις ότι ούτε κούνησε το δαχτυλάκι του, ούτε κανένας του ζήτησε γνώμη. Ή την άλλη να σου παινεύεται πως είναι από το πατρικό της, της γιαγιάς της κάτι ωραίο που έχει στο σπίτι της, όταν ξέρεις το απόχτησε από δωρεά για κατάθεσην παραδοσιακή. Είναι κάτι τέτοια και είναι πολλά, που δεν τα κουβεντιάζουμε.

Και μένει για το αύριο το βιβλίο του άλλου που υποτίθεται γράφει ιστορία και γράφει μόνο για τον εαυτό του, μεγαλοποιώντας κάτι ελάχιστα που έχει δημιουργήσει.

Τούτο κι αν είναι κατάσταση... Όταν ήμουν εγώ... Εδώ να έχεις κουράγιο να ακούς, κάποιος που βρέθηκε κάποτε σε κάποιο πόστο. Και όλα παραλλαγμένα και όλα ανύπαρκτα. Βέβαια έχουμε και κάτι διασκεδαστικά!

Εκείνον που θα έδινε μεγάλο ποσόν να φτιάσουμε πολιτιστικό κέντρο! Όλοι εντυπωσιαστήκαμε, να και ένας πατριώτης. Μέχρι που μάθαμε ότι ο άνθρωπος ζούσε με το πέντον. Και μια άλλη περίπτωση που κάποιος επιστήμονας έγραψε στην εφημερίδα «να ρωτάτε τους επιστήμονες, αυτοί είναι οι παράγοντες». Και κάποιος του έγραψε «τί έκανες για την κοινωνία για να σε δεχτούμε παράγοντα;»

Αυτό το τελευταίο είναι σημαντικό, αλλά δεν θα μπορούσαμε εμείς να ψάχνουμε τα σκουπίδια. Και είναι τόσα τα καλά να προβάλλουμε... Φτάσαμε στα Χριστούγεννα και είναι τόσα να αναφέρουμε. Μέσα στην ανακατάτηξη που ζει ο κόσμος, πρέπει να σταθούμε στη Θεία Γέννησην κι όχι στα στολίδια και στα περιπτά που μας προβάλλουν.

Εγώ από τα στολίδια των ημερών πεθυμάω τις κάρτες. Είναι σαν παρουσίες, σαν επίσκεψη αγαπη-

- **Η ηθική συνείδηση προτρέπει τον άνθρωπο στην τέλεση σωστών πράξεων και όταν δεν συμμορφώνεται, τον αποδοκιμάζει ή τον ελέγχει. Ο έλεγχος αυτός εκφράζεται με τις τύψεις.**
- **«Το βασανιστήριο της τύψης είναι η κόλαση των ζωντανών».** (Καλβίνος)
- **Η ηθική συνείδηση έχει ως αφετηρία την έμφυτη ανάγκη του ανθρώπου να συμβιώσει ειρηνικά με τους γύρω του.**

μένων. Σημαιούλες αγάπης «εδώ είμαστε, σας πεθυμάμε και σας αγαπάμε.»

ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Mου είπες πως κοιμήθηκες
Με τη συνείδησην ελαφριά.
Ήταν αλήθεια αγνή ή πορωμένη;

«Ελαστική συνείδηση,
Πλατιά αντίληψη,
Σύγχρονοι καιροί.

Συμβιβασμοί και σκοπιμότητες...»

Ξέρεις, είναι λιγάκι
αξόμητλαστα όλα αυτά
Κι είναι μακριά από τον άνθρωπο
κείνο το
«εξορύζεις οφθαλμόν σου σκανδαλίζοντα»

Γι' αυτό σου λέω,
Δεν έχω ζύγια και σταθμά.
Πώς να στο πω,
Άνθρωπος είμαι κι εγώ,
σύγχρονος άνθρωπος.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Δεν μπόρεσα να μη χαμογελάσω
διαβάζοντας το σημερινό σου κείμενο,

γιατί αυτά που αναφέρεις
εγώ τα εξακρίβωσα στο πλοίο που
μάς μετέφερε στην Αυστραλία. Νέοι
άνθρωποι, που ταξιδεύαμε σε μια
ξένη χώρα «με βάρκα την ελπίδα»

για ένα καλύτερο μέλλον, υπόρχαν όμως ανάμεσά μας μερικοί που δεν μπορούσαν ν' αποδεχτούν τη σκληρή πραγματικότητα. Πως έγιναν μετανάστες επειδή δεν μπορούσαν να εξασφαλίσουν τα προς το ζειν στην πατρίδα.

«Εγώ δεν είχα ανάγκη να μεταναστεύω, ο πατέρας μου είναι ιδιοκτήτης λεωφορείων, αλλά μ' αρέσει η περιπέτεια και θα επιστρέψω σε 2-3 χρόνια», έλεγε ο ένας.
«Θα δουλέψω πέντε χρόνια και θα επιστρέψω στην πατρίδα, γιατί έχω έτοιμη επιχείρηση», έλεγε ο άλλος, κ.ο.κ.

Οι Ιταλοί λένε «τέσσερις Ελληνες, πέντε πρόεδροι» και είναι εξακριβωμένο, γιατί η μετριοφροσύνη δεν είναι ένα από τα χαρακτηριστικά του Ελληνα. Πόσα σωματεία μας διαλύθηκαν και πόσα έφτασαν στη πρόθυρα τής διάλυσης από καυγά για το προεδριλίκι; Μωροφιλοδοξίες, από ανθρώπους που αν δεν μπορούσαν να εκλεγούν πρόεδροι στο σύλλογό τους, μάζευαν συγγενείς και φίλους και ίδρυαν άλλο - αντίπαλο - σύλλογο. Πολλές φορές διακινδύνευαν τη δική τους περιουσία σε δικαστικούς αγώνες για την... καρέκλα.

Και γι' αυτό πολλοί αξιόλογοι άνθρωποι δεν αναμείχθηκαν στη διοίκηση συλλόγων, που εγώ ονομάζω «Ανω Κρύα Βρύση».

Γι' αυτό δεν πρόκειται ποτέ να μονιάσουμε, να συντονιστούμε, να περιοριστούμε με συγχωνεύσεις συλλόγων σε τρεις ή τέσσερεις μεγάλους φορείς με βαρβάτη περιουσία και τεράστιες δυνατότητες δράσης, για την Ελλάδα ρε γαμώτο.

Αντι για 100 συλλόγους που φθίνουν και φυτοζωάν, επειδή χρειαζόμαστε 100 προεδρικές καρέκλες για να ικανοποιήσουμε τις φιλοδοξίες μερικών.

Ομως, δεν πρέπει να υποτιμούμε την τεράστια προσφορά των εθνοτοπικών συλλόγων όταν είχαμε την ψυχολογική στήριξη από συχωριανούς ή συμπολίτες μας, στα πρώτα και δύσκολα χρόνια τής ξενιπάς.

Θυμάμαι με πολλή αγάπη τα γλέντια μας στις «μεγάλες χοροεσπερίδες» με ζεστά σουβλάκια και κρύα μπύρα τα Σαββατόβραδα και τη γενναιοδωρία των επιχειρηματιών μας που τότε έβαζαν τα θεμέλια για οικογένεια και περιουσία.

Από τα ζεστά σουβλάκια και την κρύα μπύρα αγοράστηκε η τεράστια περιουσία των συλλόγων μας, που κινδυνεύει να καθεί αν δεν την προστατέψουμε. Γιατί «ο κόσμος άλλαξε, άλλαξαν οι καιροί», όπως ιραγουδούσε ο αξέχαστος Γουναρπος...

Ξέφυγα από το θέμα μου επειδή η υπόθεση με τους συλλόγους είναι πιο όρρορούσα πληγή στο σώμα τής οργανωμένης παροικίας και ας μην πονούν οι εθελοτυφλούντες πγέτες τους.

Φίλε Γρηγόρη, δεν είναι δυνατό να σταματήσουμε τις καυχησιολογίες του καθενός, αλλά η παροικία είναι ένα μεγάλο χωριό και γνωριζόμαστε πολύ καλά. Ξέρουμε ποιοι είναι οι ευσυνείδητοι οικοδόμοι που δημιουργούν μεγάλα έργα και ποιοι είναι οι μυθοπλάστες μαστροχαλαστές που τα γκρεμίζουν, ή προσπαθούν να τα γκρεμίσουν.

Ευτυχώς που -τουλάχιστον- υπάρχουν τα Χριστούγεννα, το Πάσχα και οι εθνικές μας γιορτές που ενώνουν την Ελληνισμό, έστω μερικές ημέρες κάθε χρόνο...